

יצחק נגלר ז"ל

יצחק נולד בירושלים ב י"ז בחשוון תרפ"ה (14.11.1924), נפטר בתמרת בכ"ח בסיוון תשע"ח (11.06.2018). בנם הבכור של יהושע ופנינה ז"ל, אח בכור לחמש אחיות. יצחק הוא בן הדור שישי למשפחתו בירושלים, נצר לשא"ג ולתלמידי החתם סופר ולרבי יהושע ממינסק שעלה לצפת עם תלמידי הגר"א (1809).

יצחק התחתן עם בנימינה וישנבסקי בכ"ה אלול תש"י (07.09.1950) ונולדו להם שלושה ילדים. הבכור, ארנון, נולד בשנת 1953 הוא נשוי לעליזה וגר בירושלים. הבת האמצעית שלומית נשואה לאלכס גן. היו ממקימי תמרת ועלו לתמרת באוגוסט 1985 (יצחק ובנימינה עלו בעקבותיהם בספטמבר 1985). הבן הצעיר, רפי, נשוי ללימור. הם עלו לתמרת בהרחבה הראשונה בשנת 1995. יצחק זכה באחד עשר נכדים: דפנה, עדי ומעיין בנותיו של ארנון, נגה, אלון וטל ילדיהם של שלומית, אלה, תמר, יואב, עידו ואלונה ילדיו של רפי. לדור ההמשך הצטרפו שנים עשר נינים: רוני, ארבל, יעל, נעמי, טליה, שקד, שיר, אביגיל, יערה, אוהד, אביב ואיתן, כן ירבו.

יצחק נולד בשכונת בתי אונגרין בירושלים. אביו, יהושע, עבד כאח בבית החולים וולך (שערי צדק כיום) ולאחר מכן ובמשך שנים רבות כאח במחלקה הכירורגית בבית החולים הדסה. אמו של יצחק, פנינה, נולדה בבתי אונגרין ב 1896 בתקופת מלחמת העולם הראשונה, בגלל הרעב הכבד בארץ נסעה פנינה להונגריה, שם פגשה את בעלה יהושע. הם נישאו, חזרו ארצה לבתי אונגרין והקימו שם את משפחתם.

בגיל ארבע החל יצחק ללמוד בחדר ומאז לא חדל ללמוד. בנוסף ללימודי התורה למד יצחק גם מקצועות חול. כשהגיע לירושלים טכנאי חשמל שהציע לפתוח חוג לילדים למד יצחק גם חשמל, ולימים השתלם כמהנדס חשמל. יצחק היה איש ספר ואוטודידקט שאין שני לו. תמיד התעניין, שאל, חקר ולמד. הוא עשה בגרות מנדטורית בהתכתבות והתקבל למחזור השני של הטכניון בחיפה

בהנדסת חשמל. בשנה השנייה ללימודיו הוא התקין חשמל בבית הוריו אשר היה הבית הראשון בבתי אוגריין עם חשמל. כירושלמי ידע יצחק ערבית כך שביללות עבד לפרנסתו כאלחוטן בדואר. את עבודתו כאלחוטן ניצל יצחק כדי להאזין במסגרת הש"י (שירות הידיעות של ההגנה) לטלפונים שבי ערביי העיר ובני שיחם בדמשק, בירות, קהיר ובגדד. בסיום השנה הראשונה ללימודיו פרצה מלחמת העצמאות. במלחמה היה יצחק חובש בדרום. באחד מספוריו הרבים סיפר יצחק כיצד הצליח גם לבקר את משפחתו בירושלים הנצורה כאשר התחבא בשיירה הראשונה שעלתה לירושלים בדרך בורמה. בסיום המלחמה הוא חזר ללימודיו וסיים את לימודיו כמהנדס חשמל. בהיותו סטודנט הכיר את בנימינה ומאז ובמשך שבעים ואחת שנה לא נפרדו דרכיהם. בנימינה סיימה את לימודיה בסמינר והייתה מורה ומחנכת עד יציאתה לפנסיה. לאחר נישואיהם הם גרו בשכונת נווה שאנן בחיפה.

לאחר סיום לימודיו בטכניון ובמשך למעלה משלושים השנים הבאות התמסר יצחק לפיתוח התעשייה הישראלית. בשנת 1956 הפליגו יצחק ובנימינה עם ארנון ושלומית לניו יורק, שם עבד והשתלם בתחום ייצור כבלי חשמל וטלפון, ואף למד והשלים תואר שני במנהל עסקים באוניברסיטת ניו יורק. לאחר שובם לארץ ביולי 1959 מילא יצחק תפקידים שונים, ובין השאר עבד בקריית הפלדה ובצינורות המזרח התיכון. הוא יזם והביא חממות עשויות צינורות לראשונה להתיישבות העובדת. לאחר מלחמת ששת הימים היה יצחק אחראי לביקורת הטיב של הצינור הענקי שהונח ומזרים נפט גולמי בין אילת לאשדוד (קצא"א). לימים היה למנהל חטיבת הגומי והעור בכור תעשיות וניהל את מפעלי המגפר, וולקן מצברים, נעלי ירושלים וגמיד. כמו כן יזם והקים את שני מפעלי התעשייה הראשונים באזור התעשייה תפן.

ב 1985 עלו יצחק ובנימינה לתמרת. יצחק היה מעורב כל השנים בפעילות הציבורית בתמרת, הן כיו"ר הנהלת הישוב במשך שתי קדנציות, הן בשבתו בוועדות השונות והן בהובלתו את ארגון בית הכנסת ותפילות החגים באופן קהילתי בתמרת. בנוסף להיותו פעיל בהקמת והפעלת בית הכנסת, אשר יתאים לקהילת תמרת, על צביונה המגוון. בשבתו בהנהלה קידם יצחק את ביצוע תכנית הרחבת היישוב הראשונה.

את סיפור חייו וחיי משפחתו כתב יצחק בספר "סיפור חיי" בשנת 2006. מתוך הספר בו מספר יצחק על פעילותו בתמרת:

"...בשנים הראשונות לשהייתי בתמרת השתדלתי לתרום לפעילות הקהילתית בישוב. הייתי חבר בוועדה לנושא בית העלמין והקשר עם חברה קדישא. כמו כן התנדבתי לוועדת תרבות למשך שנה. זמן קצר לאחר שהגענו לתמרת החילתי לטפל בארגון תפילות בתמרת. במשך שלוש-ארבע שנים ארגנתי "מניין" לתפילות "קבלת שבת" בערב שבת. בשנת 1985, כשהגענו לתמרת, מצאתי שתפילות "הימים הנוראים", ראש השנה ויום הכיפורים, מנוהלות ע"י כמה צעירים מתנועת חב"ד (שלא גרו כלל בישוב). נקטתי יוזמה ופעלתי לארגן את תפילות ראש השנה ויום הכיפורים, במתכונת מסורתית שתתאים לכל מתפלל, ותדבר גם לליבם של יהודים דתיים ושאינם דתיים כאחד, וכן למשפחות הנוטות להתבשם, ולו במקצת, מן התפילות...

ב 1991 התנדבתי להנהלת הישוב ושמשתי יו"ר ההנהלה בשתי קדנציות. הצגתי בפני שתי מטרות: להביא לביצוע תכנית להרחבת הישוב, ולהגיע לפשרה עם המועצה האזורית בעימות על הארנונה, עימות שהגיע לבג"ץ. ההנהלה בראשותי קידמה את רעיון הרחבת היישוב ואת ביצוע ההרחבה

בשטח. במסגרת ההרחבה התווספו ליישוב מאה שלוש וחמישה בתים. בכסף שהגיע מההרחבה בנינו את הבריכה במעלה הגבעה, העצים והדשאים מסביבה. כמו כן הוקם מגרש טניס והוקם מינימרקט. כל זה הצטרף למוסדות שהיו קיימים לפני ההרחבה: אולם ספורט, סוכנות דואר, מרפאה, מעון, גן ילדים ובי"ס יסודי קטן (שנסגר). שנים רבות היה בית הספר פעיל ביותר ושקק חיים, כל ילדי תמרת, כולל חמישה מנכדינו, למדו בו מכיתה א' עד ו'. משבגרה האוכלוסייה הוסב מבנה ביה"ס והפך למרכז של פעילויות קהילתיות כגון חוגי התעמלות, ל"מועדון חברים" וכבית כנסת לשבתות וחגים. כיום יש לתמרת כיישוב קהילתי, מרכז גדול ונאה המשרת את התושבים בכל מגוון השירותים והפעילויות. בשלוש-ארבע השנים האחרונות, החל משנת 2002, הייתי פעיל לשמור על אופי הישוב ולהתאמת תקנון האגודה למטרה זו. כמו בן הקדשתי זמן ומאמצים לבחירת מועמדים טובים להנהלה, ולנציגים טובים של תמרת במועצה האזורית..".

יצחק נפטר ביוני 2018 בביתו בתמרת כאשר בנימינה, הילדים והנכדים סביב מיטתו. במלאת שנה למותו הקימה המשפחה לזכרו של יצחק את "מצפור יצחק" במצפור הוקמה יד זיכרון ליצחק בצורת ספר ועליה חרוטים הדברים אותם נשא יצחק ביום העצמאות ב 2004 בטקס המשואות בתמרת כאשר התכבד על ידי תושבי תמרת בהדלקת משואה.

מצפור יצחק

לזכר יצחק נגלר ז"ל

מוותיקי תמרת וממתווי דרכה.

אני יצחק נגלר

דור שישי בירושלים

הקדשתי שלוש שנה לפיתוח התעשייה הישראלית.

בין היתר יזמתי והקמתי את שני מפעלי התעשייה

הראשונים על גבעות הטרשים בתפן.

ביום העצמאות זה תפילתי היא:

מי ייתן וישרור שקט ושלווה במדינה

ויקוים חוק וצדק בחברה

שתימצא עבודה לכל תושביה.

ותינתן השכלה גבוהה לכל צעיריה

אני גאה להדליק משואה זו לתפארת קהילת תמרת המופלאה.

